

ба въ тѣло Христово, казва: «Ты си еретикъ и ще ся изгоришь, кой тя научи това еретичество?» — «Вый Господине Канцлерине!» отговори момче-то. — «Гдѣ? Бога ради!» — попыта уплашенъ Канцлеринъ-тъ. — «Тамъ въ това мѣсто,» отговори — момче-то, като показуваше къмъ мѣсто-то гдѣ-то спорѣдъ память-тъ му, стояше амвонъ-тъ. — «Кога тя учихъ азъ това?» «Тогава,» отговори момче-то, — «кога-то не само на мене, но на всички-тѣ слушатели проповѣдвахте върхъ тайнство-то на причащеніе-то. Вы казахте, че тайнство-то трѣбува да ся земе духовно съ вѣрж, а не плѣтско и сжщно както учять Папищани-тѣ.» (Тѣй наистиннж учяше Вилліамсъ въ врѣме на управленіе-то на краля Едуарда.) Безсрамливый-тъ отстъпникъ отговори: «Ей, тогава направи както направихъ и ще можешъ да останешъ живъ.» Момче-то отговори: «Вы можете да ся смѣете на Бога, на слово-то му и съвѣсть-та ви; но азъ не щж да правж това.» — Тогава да ти бжде милостивъ Богъ!» отговори канцлеринъ-тъ, «защо-то азъ щж тя осждж на смърть.» — «Божія-та воля да ся испълни!» — отговори момче-то. Сокровищникъ-тъ кой-то станж умягченъ отъ това произшествіе, встжпи ся и извика: «Увы, да ви е срамъ! щѣте ли да осждите сами себе си? Оттеглѣте ся! и прѣдайте осжданіе-то на другъ нѣкой!» — «Не,» отговори ожесточенный-тъ чело-вѣкъ, «азъ искамъ да съмъ послушенъ на закона, и самъ щж бждж сждія, както го изисква моя-та